

De Openbaring van Jezus Christus - Nummer Achttien

De zonden van de vaders

Jeff Pippenger

2023-11-19

In 1856 werd het voorheen Filadelfische Milleritische adventisme door James en Ellen White als Laodicees aangeduid. James White begon vervolgens de boodschap van Laodicea via de Review and Herald onder de beweging te verbreiden. In diezelfde uitgave, in datzelfde jaar, werd ook toegenomen licht aangaande de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig gepresenteerd in een reeks van acht artikelen door Hiram Edson, op wie de Whites zo’n hoge achting hadden dat zij hun eerstgeboren zoon naar hem noemden. De reeks eindigde met de belofte dat zij in de toekomst voltooid zou worden, maar zij is nooit meer verschenen. Op het overgangspunt van de beweging van de eerste engel, van Filadelfia naar Laodicea, struikelde de beweging over de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die de allereerste ‘tijdprophetie’ vertegenwoordigden welke de engelen van God William Miller hadden geleid te onderkennen en te verkondigen.

De „zeven tijden” was de voornaamste hoeksteen van het fundament van de Milleritische tempel. Elke profetische voorstelling van een heilig fundament is een voorstelling van Christus, want niemand kan een ander fundament leggen dan dat wat gelegd is, namelijk Christus.

Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 1 Korinthiërs 3:11.

Christus is niet alleen het fundament, Hij is ook de hoeksteen die door de bouwlieden werd verworpen en waarover zij vervolgens struikelden. Hij is de steen die uiteindelijk tot het hoofd des hoeks wordt. In de Milleritische geschiedenis waren de „zeven tijden” het symbool van die hoeksteen.

Christus bevestigde het verbond met velen gedurende één week. De structuur van de profetie van de „zeven tijden” tegen het noordelijke koninkrijk van Israël (die Hiram Edson in de acht onvoltooide artikelen had geïdentificeerd) weerspiegelde exact dezelfde structuur als de profetische week waarin Christus het verbond bevestigde ter vervulling van Daniël hoofdstuk negen, vers zevenentwintig. De week waarin Christus Israël vergaderde, is exact dezelfde structuur als de week waarin Christus Israël verstrooide. De verstrooiing van het oude Israël duurde tweeduizend vijfhonderdtwintig jaar, en de vergadering van het geestelijke Israël duurde tweeduizend vijfhonderdtwintig dagen. Hij vergaderde Israël om het verbond te bevestigen, en Hij verstrooide Israël vanwege de twist van Zijn verbond. De „zeven tijden” aan te wijzen als de hoeksteen van de Milleritische tempel is volkomen in overeenstemming met het aanwijzen van Christus als de hoeksteen. Die steen te verwerpen, is Christus te verwerpen.

Toen Christus in 1856, voor de allereerste keer in de christelijke geschiedenis, aan de deur van Laodicea stond te kloppen, trachtte Hij een vermeerdering van kennis voort te brengen met betrekking tot de steen des aanstoots die de bouwlieden op het punt stonden terzijde te stellen. Zeven jaar later, of, zo men wil, tweeduizend vijfhonderdttwintig symbolische dagen later, sloot het Laodiceaanse adventisme de deur. Helaas weigerde het adventisme de vermeerdering van kennis te zien. Een steen waarover men struikelt, is een steen die men niet ziet, maar hij is er nog steeds.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis hebt verworpen, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester meer zult zijn; omdat gij de wet van uw God hebt vergeten, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

De vloek van de „zeven tijden” over het zuidelijke koninkrijk Juda begon in 677 v.Chr. en eindigde op 22 oktober 1844, samen met de tweeduizend driehonderd jaar van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien. De „zeven tijden” maken deel uit van juist die profetie die is aangeduid als het „fundament en de centrale zuil” van de adventbeweging. Het fundament en de centrale zuil van het adventisme werden op precies hetzelfde tijdstip vervuld als verscheidene andere profetieën. De „zeven tijden”, de tweeduizend driehonderd dagen, Maleachi hoofdstuk drie, Daniël hoofdstuk zeven, vers dertien, en de gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs vijfentwintig werden alle vervuld op 22 oktober 1844. De datum 22 oktober 1844 is de fundamentele datum van de adventbeweging, en in verband met die datum werd slechts één gebod aangeduid.

En de engel die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel, en zwoer bij Hem die leeft in alle eeuwigheid, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarop is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zou zijn. Openbaring 10:5, 6.

Zuster White identificeert de engel van Openbaring hoofdstuk tien, die op de aarde en op de zee stond, als Jezus Christus.

„De machtige engel die Johannes onderrichtte, was niemand minder dan Jezus Christus. Dat Hij Zijn rechtervoet op de zee en Zijn linker op het droge land zette, toont de rol die Hij vervult in de slotscènes van de grote strijd met Satan. Deze houding duidt op Zijn opperste macht en gezag over de gehele aarde.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

Christus nam de positie in door op de zee en op de aarde te staan, om Zijn hoogste gezag te vertegenwoordigen. Vervolgens hief Hij Zijn hand op en gebod dat „er geen tijd meer zou zijn”. Christus trad in een verbond met de Millerieten, en Hij gaf hun één gebod, evenals Hij Abraham gaf toen Hij met hem in verbond trad. Hij gebod Abraham de mannelijke kinderen te besnijden. Toen Hij in de geschiedenis van Mozes met een uitverkoren volk in verbond trad, gaf Hij vele geboden, en onder die geboden bevond zich de bepaling dat alleen de priesters de ark mochten aanraken. Hij hief Zijn hand op en zwoer op 22 oktober 1844 dat profetische tijd niet langer in bijbelse profetieën zou worden opgenomen. Jezus had het onderwerp van „tijden en gelegenheden” aan de orde gesteld toen Hij in een wolk van engelen ten hemel voer, en daarmee typologisch de hemelvaart van de twee getuigen als het vaandel uitbeeldde. Wat Hij toen gebod, betrof „tijden en gelegenheden”.

Toen zij dan samengekomen waren, vroegen zij Hem en zeiden: Heere, zult Gij in deze tijd het koninkrijk aan Israël weder oprichten? En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft. Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt; en gij zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde. Handelingen 1:6–8.

Jezus zei niet dat er geen tijden en gelegenheden waren, want sprekend door Salomo had Hij bevestigd dat er „tijden en gelegenheden” zijn.

Voor alles is er een tijd, en een gelegenheid voor elk voornemen onder de hemel: Prediker 3:1.

Er zijn „tijden en gelegenheden” binnen het bijbelse verslag die getuigenissen zijn van Palmoni, de „Wonderbare Teller”, maar sinds 22 oktober 1844 is Gods volk geboden nooit meer een profetische boodschap te brengen die aan tijd is opgehangen. De raad van Jezus aan de discipelen vlak voordat Hij opvoer, vertegenwoordigt de geschiedenis vlak voordat Zijn gereinigde volk als een banier wordt opgeheven in Openbaring hoofdstuk elf, en zij stemt overeen met het gebod dat Hij op 22 oktober 1844 gaf. Op de fundamentele datum van het adventisme gebod Christus dat er geen profetische boodschappen meer op tijd gebaseerd mochten zijn, en bij Zijn hemelvaart, die de hemelvaart van de twee getuigen in Openbaring elf voorafschaduwde, herhaalde Hij dat gebod.

“Laat al onze broeders en zusters op hun hoede zijn voor eenieder die een tijd zou willen vaststellen waarop de Heere Zijn woord zal vervullen met betrekking tot Zijn komst, of met betrekking tot enige andere belofte die Hij van bijzondere betekenis heeft gedaan. ‘Het komt u niet toe de tijden of gelegenheden te weten, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft.’ Valse leraren kunnen zeer ijverig voor het werk van God schijnen te zijn, en zij kunnen middelen aanwenden om hun theorieën onder de wereld en de gemeente te verbreiden; maar terwijl zij dwaling met waarheid vermengen, is hun boodschap er een van misleiding en zal zij zielen op valse wegen leiden. Men moet hen tegemoet treden en zich tegen hen verzetten, niet omdat zij slechte mensen zijn, maar omdat zij leraars van onwaarheid zijn en trachten aan de onwaarheid het stempel van waarheid op te drukken.” Testimonies to Ministers, 55.

Zuster White maakte duidelijk dat wij nooit een boodschap van tijdsbepaling zullen hebben die iets van bijzondere betekenis aanwijst, niet alleen eenvoudigweg Zijn wederkomst. De tijdsprofetie, die het thema van de Milleritische beweging was, eindigde op 22 oktober 1844, en het enige gebod dat met die fundamentele datum verbonden was, luidde dat tijd nooit meer gebruikt mocht worden in de verkondiging van Gods boodschap.

In de aanvangsbeweging van de eerste engel, juist op het punt van de overgang van Filadelfia naar Laodicea, werd er meer licht gegeven op de fundamentele waarheid van de Milleritische beweging. Zeven jaar later, of tweeduizend vijfhonderdtwintig symbolische dagen later, of een „woestijn” later, werd in 1863 de grondsteen van de „zeven tijden” door de bouwlieden terzijde geschoven.

In de afsluitende beweging van de derde engel wordt, juist op het punt van overgang van Laodicea naar Filadelfia, een beproeving gegeven die een belijdenis van de zonden der vadersen omvat. De beproeving van het fundament voor de vadersen was de „zeven tijden”, die hun grondsteen was. Zou de afsluitende beweging het enige gebod negeren dat met de fundamentele datum verbonden

is, zoals hun vaders hun grondsteen negeerden?

Ja. Dat hebben zij zeer zeker juist dát gedaan. Zij hebben de zonden van hun vaders herhaald.

Hun vaders zondigden niet op de fundamentele datum, want onder andere waren zij op die fundamentele datum nog Filadelfiërs. Hun vaders faalden in hun fundamentele beproeving toen zij in Laodicea veranderden en de „zeven tijden” verwierpen, samen met het toenemende licht.

Hun fundamenteel falen in 1863 werd voorafgegaan door zeven jaar waarin Christus op de deur van hun Laodiceïsche harten klopte. Zeven jaar is symbolisch voor de „zeven tijden” en voor de „woestijn”. Na de „woestijn” van 1856 tot 1863 faalden zij in hun fundamentele beproeving.

In de eerste teleurstelling van de beweging van de derde engel zondigde Gods volk door het enige gebod dat rechtstreeks verbonden was met de fundamentele datum te verwerpen. Zij kozen ervoor tijdsvoorspelling in de profetische boodschap op te nemen, terwijl zij beter wisten. Daardoor herhaalden zij de zonde van Mozes, die naliet zijn zoon te besnijden, en de zonde van Uzza, die de ark aanraakte, waarvan hij wist dat het hem verboden was te doen. De beweging van de derde engel deed wat zij wisten dat niet juist was! Indien iemand dat feit wil overschilderen, laat hij dan de rest van het blik verf gebruiken om de waarheid te bedekken dat Mozes en Uzza beiden zondigden en opstand tegen Gods wil openbaarden, terwijl zij de eerste teleurstelling uitbeeldden van de allerlaatste van alle reformlijnen — de reformlijn waarnaar iedere reformlijn vooruitwees. De illustraties van de eerste teleurstelling in de reformlijnen dragen de handtekening van Alfa en Omega, en het verslag daarin is tot nut van Gods volk, zelfs indien Gods volk weigert daardoor gebaat te worden.

Aan de beweging van de eerste engel werd een periode van zeven jaar gegeven, die een symbool is van de woestijn van de „zeven tijden”, om de boodschap van Laodicea samen met het licht van de „zeven tijden” aan te nemen. De vloek van de „zeven tijden” is de vloek om uit de mond van de Heere gespuwd te worden. In 1863 herhaalden zij het werk van het herbouwen van Jericho, een werk dat een „vloek” in zich droeg. De zeven jaren van 1856 tot 1863 zijn een miniatuurillustratie van de opstand van de vaders van het zondigen van het oude Israël, die de vloek van de „zeven tijden” over hen bracht. Het moderne Israël herhaalde in 1863 de zonden van hun vaders.

De beweging van de derde engel doorstond de beproeving van de eerste teleurstelling evenmin als Mozes en Uzza. Zij werden toen gedurende een „woestijn”-periode van drieënhalve dag op de straten gedood. Zij worden nu tot lichamen gevormd door het geluid van de Trooster. Het geluid van de Trooster wordt gegeven door de „stem” in de woestijn, en zij worden nu geconfronteerd met de beproeving, niet van tijdsbepaling, maar van de „zeven tijden”. De beproeving van tijdsbepaling hebben zij reeds niet doorstaan.

Zij worden niet beproefd op de vraag of zij geloven dat de „zeven tijden” een geldige waarheid zijn, want zij hebben eerder getuigenis afgelegd dat zij de „zeven tijden” als een geldige profetie aanvaarden. Zij hebben beleden te geloven in de profetie van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaren van verstrooiing. Maar het kan zijn dat zij zich er niet van bewust zijn dat er een nieuw beproevend licht is aangaande de „zeven tijden”. Zij staan waar hun vaders in 1856 stonden. Het

nieuwe licht is dat de drieënhalve dag van Openbaring elf niet eenvoudigweg de Franse Revolutie aanduidt, maar dat zij nu een tegenwoordige-waarheid-werkelijkheid is.

Zijn het openen van de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen en het openen van het zevende zegel in werkelijkheid twee getuigen die aantonen dat de Openbaring van Jezus Christus nu wordt ontzegeld? Indien dat zo is, is het dan werkelijk waar dat het gehele boek Openbaring spreekt over de laatste dagen? Indien dat waar is, vertegenwoordigen de drie en een halve dag dan de vertoef tijd in de gelijkenis van de maagden? Indien dat zo is, vertegenwoordigt het herstel van de „zeven tijden” dan daadwerkelijk een gebod waaraan voldaan moet worden door hen die deelnamen aan de voorspelling van Nashville van 18 juli 2020?

Wauw! Daar is een beproeving voor u! Moeten degenen die ontwaken en beseffen dat zij zich in de vertoef tijd bevinden, aan het einde van de drieënhalve dag werkelijk berouw hebben over hun zonden en over de zonden van hun vader? Was het werkelijk een zonde het gebod te veronachtzamen om tijd niet in een voorspelling te gebruiken?

Voor hen die het standpunt innamen dat de mislukte voorspelling van Nashville op de een of andere wijze Gods bedoelde oogmerk was, en die vervolgens hebben getracht die bewering staande te houden, zou ik, naast de zonde van het gebruiken van tijd in Gods profetieën, nog een andere opmerking willen toevoegen. Wat er gebeurde met de valse voorspelling van Nashville was niet eenvoudigweg een manifestatie van opstand tegen Christus' bevel in 1844, het was een daad die degenen buiten het adventisme meedeelde dat de voorspellingen die in de Geest der Profetie worden aangetroffen, gebrekkig zijn. Het was een smaad op de geschriften van de Geest der Profetie. Het verschaft bewijs voor hen in de wereld dat de geschriften van Ellen White even belangrijk zijn als de geschriften van Joseph Smith of van Nostradamus. De kostbare woorden van Ellen White werden verdorven door de verachtelijke woorden van onze opstand. Het was niet slechts een opstand tegen Christus, die het Woord van God is, het was tegelijkertijd een opstand tegen de Geest der Profetie. Johannes werd vervolgd op het eiland genaamd Patmos, niet omdat hij zijn menselijke mening boven de Bijbel en de Geest der Profetie stelde, maar omdat hij die twee getuigen gehoorzaamde.

Ik, Johannes, die ook uw broeder ben en deelgenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk en de volharding van Jezus Christus, was op het eiland genaamd Patmos, om het woord van God en om het getuigenis van Jezus Christus. Openbaring 1:9.

Wij herhaalden bij onze eerste teleurstelling de zonden van onze vader Mozes, en wij moeten dit belijden. Wij moeten dit belijden, want wij bevinden ons nu in 1856. Er is nu nieuw licht over de „zeven tijden”, evenals er toen was. Wij bevinden ons nu bij de overgang van Laodicea naar Filadelfia, zoals de beginnende beweging zich in 1856 bij de overgang van Filadelfia naar Laodicea bevond. In 1856 hebben onze vaders de publicatie van de toename van kennis betreffende de „zeven tijden” stopgezet. Wij zullen de publicatie van dat licht misschien niet kunnen tegenhouden, maar wij kunnen zeer zeker de deuren van ons hart voor dit licht sluiten. Wij kunnen doen alsof, zoals de oorspronkelijke bouwers van de Zevendedagsadventisten deden, de steen in werkelijkheid niet daar lag, en erover blijven struikelen. Ons probleem is dat wij niet meer

dan een eeuw hebben om onze kop in het zand te steken, want de oordelen beginnen reeds.

Indien wij de Alfa en de Omega toestaan ons te onderwijzen volgens het beginsel dat het einde van een zaak wordt geïllustreerd door het begin van een zaak, kunnen wij gemakkelijk zien dat de Alfa en de Omega aantonen dat de voorspelling van Nashville werd getypeerd door onze vaders. Wanneer wij deze waarheid erkennen, zullen wij vervolgens geconfronteerd worden met de werkelijkheid dat sinds de voorspelling elke poging om een vorm van menselijke logica voort te brengen ter rechtvaardiging van de mislukte voorspelling niets meer is geweest dan een vijgenblad. Dan zullen wij zien dat God niet met ons heeft gewandeld terwijl wij in het land van de vijand waren. Hij is daar wel geweest, maar slechts in die zin dat Hij op de deuren van harten heeft geklopt, zoekende naar toegang. Indien het vijgenblad van menselijke logica wordt weggenomen, dan zouden wij ook kunnen zien dat de ontkenning, of de gebrekkige menselijke logica die wij hebben aangewend om de voorspelling van Nashville te rechtvaardigen, bewijs is dat wij in strijd met Christus hebben gewandeld.

In 1856 veranderde het Filadelfische adventisme in Laodicea, en zij wisten het. De Heer bevestigde dit door de woorden van de profetes en haar echtgenoot. Staande aan de deuren van die Laodiceïsche harten bood Christus aan binnen te komen en met hen maaltijd te houden. Het voedsel dat Hij meebracht om van te eten, was de hoeksteen van de „zeven tijden”. Zij weigerden.

In 2023 gaat de laatste beweging thans over van Laodicea naar Filadelfia, want de achtste gemeente is uit de zeven gemeenten. De Heere, de Alfa en de Omega, heeft dit bevestigd door Zijn woord der „waarheid”. Christus staat nu aan de deur van die onlangs gestorven dorre doodsbeenderen en biedt aan binnen te komen en met hen de maaltijd te houden, en de maaltijd die Hij met hen wenst te delen is dezelfde maaltijd die Hij in 1856 met hun vaders heeft getracht te delen. Het betreft niet eenvoudigweg de technische onderdelen van de leer van de „zeven tijden”, zoals dat voor hun vaders in 1856 het geval was. Nee, het is het bittere geneesmiddel van de „zeven tijden”, en het geneesmiddel vereist een soort nederigheid die vaak moeilijk te verteren is.

Het woord des Heren kwam opnieuw tot mij, zeggende: Mensenkind, zeg tot de vorst van Tyrus: Zo zegt de Heere HEERE: Omdat uw hart zich verheft en gij hebt gezegd: Ik ben een god, ik zit op de zetel van God, in het midden der zeeën; toch zijt gij een mens en geen God, hoewel gij uw hart stelt als het hart van God. Zie, gij zijt wijzer dan Daniël; geen enkel geheim kunnen zij voor u verborgen houden. Ezechiël 28:1–3.

Misschien zijn degenen onder ons die deelnamen aan de voorspelling van Nashville wijzer dan Daniël?

In het eerste jaar van zijn regering bemerkte ik, Daniël, in de boeken het getal der jaren waarvan het woord des HEEREN tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij zeventig jaren zou volbrengen over de verwoestingen van Jeruzalem. En ik richtte mijn aangezicht tot de Heere God, om Hem te zoeken met gebed en smekingen, met vasten, en in zak en as. En ik bad tot de HEERE, mijn God, en deed belijdenis en zeide: Ach, Heere, grote en ontzagwekkende God, die het verbond en de goedertierenheid bewaart voor hen die Hem liefhebben en voor hen die Zijn geboden onderhouden; wij hebben gezondigd en ongerechtigheid bedreven, goddeloos

gehandeld en zijn weerspanning geweest door af te wijken van Uw geboden en van Uw verordeningen. Ook hebben wij niet geluisterd naar Uw knechten, de profeten, die in Uw Naam gesproken hebben tot onze koningen, onze vorsten en onze vaders, en tot al het volk des lands. Bij U, Heere, is de gerechtigheid, maar bij ons de schaamte des aangezichts, zoals op deze dag: bij de mannen van Juda, de inwoners van Jeruzalem en geheel Israël, zowel hen die nabij zijn als hen die ver weg zijn, in al de landen waarheen Gij hen verdreven hebt, vanwege hun trouwbreuk waarmee zij tegen U trouwbreuk gepleegd hebben. Heere, bij ons is de schaamte des aangezichts, bij onze koningen, bij onze vorsten en bij onze vaders, omdat wij tegen U gezondigd hebben. Bij de Heere, onze God, zijn barmhartigheden en vergevingen, hoewel wij tegen Hem in opstand gekomen zijn. Ook hebben wij niet gehoorzaamd aan de stem van de HEERE, onze God, om te wandelen in Zijn wetten, die Hij ons heeft voorgehouden door de dienst van Zijn knechten, de profeten. Ja, geheel Israël heeft Uw wet overtreden door af te wijken, zodat zij Uw stem niet gehoorzaamden; daarom is de vloek over ons uitgestort, evenals de eed die geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, omdat wij tegen Hem gezondigd hebben. En Hij heeft Zijn woorden bevestigd, die Hij gesproken had tegen ons en tegen onze rechters die ons richtten, door een groot onheil over ons te brengen; want onder de ganse hemel is niet geschied zoals geschied is aan Jeruzalem.

Zoals geschreven staat in de wet van Mozes, is al dit onheil over ons gekomen; toch hebben wij niet voor het aangezicht van de HEERE, onze God, gebeden, zodat wij ons van onze ongerechtigheden zouden bekeren en uw waarheid verstaan. Daarom heeft de HEERE over het onheil gewaakt en het over ons gebracht; want de HEERE, onze God, is rechtvaardig in al zijn werken die Hij doet, maar wij hebben naar zijn stem niet geluisterd. En nu, o Heere, onze God, die uw volk met sterke hand uit het land Egypte hebt uitgeleid en U een naam hebt gemaakt, zoals die op deze dag is, wij hebben gezondigd, wij hebben goddeloos gehandeld. O Heere, naar al uw gerechtigheid, ik bid U, laat toch uw toorn en uw grimmigheid zich afwenden van uw stad Jeruzalem, uw heilige berg; want vanwege onze zonden en vanwege de ongerechtigheden van onze vaders zijn Jeruzalem en uw volk tot een smaad geworden voor allen die rondom ons zijn. Nu dan, o onze God, hoor het gebed van uw dienaar en zijn smekingen, en doe uw aangezicht lichten over uw heiligdom, dat verwoest is, om des Heeren wil. Neig, mijn God, uw oor en hoor; open uw ogen en zie onze verwoestingen en de stad waarover uw naam is uitgeroepen; want wij leggen onze smekingen niet voor uw aangezicht neer op grond van onze gerechtigheden, maar op grond van uw grote barmhartigheden. O Heere, hoor; o Heere, vergeef; o Heere, merk op en doe het; talm niet, om uwentwil, mijn God; want over uw stad en over uw volk is uw naam uitgeroepen. Terwijl ik nog sprak en bad en mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël beleed en mijn smeking voor het aangezicht van de HEERE, mijn God, neerlegde ten behoeve van de heilige berg van mijn God, ja, terwijl ik nog sprak in het gebed, raakte de man Gabriël, die ik in het begin in het gezicht gezien had, mij aan omstreeks de tijd van het avondoffer, terwijl hij snel kwam aangevlogen. En hij onderrichtte mij, sprak met mij en zei: Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Daniël 9:2–22.